

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 18 (369)
2020. gada
1. novembris

Pašreizējai Stundu Liturģijai - 50

Kristus turpina cilvēces atpestīšanas darbu ne tikai ar Euharistisko upuri un sv. sakramentiem, bet arī ar Baznīcas lūgšanām (sal. *Sacrosanctum Concilium* nn. 83, 94). Baznīca ir Kristus Mistiskā Miesa. Viņš ir tās Galva. Kad lūdzas Baznīca, arī Kristus ir klāt: „...jo kur divi vai trīs ir sapulcējušies manā vārdā, tur es esmu viņu vidū” (Mt 18:20). Liturģiskās lūgšanas kalpo ticīgo garīgai pilnībai un svētvara cilvēka ikdienai.

Pirmie kristieši lūdzās gan kopīgi, gan privāti dažādās dienas stundās (sal. Apd 2: 15; 3: 1; 10: 9; 16: 25). Dienas un nakts stundas tajos laikos apzīmēja pēc romiešu pieņemtā iedalījuma. Diena sākās ar saules lēktu, nakts – ar saules rietu. Trešā, sestā un devītā stunda skaitījās galvenās, jo no tām vadījās, sadalot gan darba, gan lūgšanas laiku. Nakts bija sadalīta četrās daļās, kas saucās vigīlijas (jeb sardzes maiņas). Kristiešiem bija ieradums trīsreiz dienā skaitīt Kunga lūgšanu („Tēvs mūsu”). Oficiāli tas tiek darīts arī tagadējā liturģijā, proti, rīta lūgšanās (Laudes), Svētās Mises laikā un vakara lūgšanās (Vesperēs). Pirmo

gadsimtu kristieši uzskatīja, ka rīta un vakara lūgšanas ir obligātas visiem, bet trešā, sestā un devītā lūgšanu stunda ir pēc vēlēšanās. Lai pamudinātu ticīgos uz lūgšanām attiecīgās stundās, sv. Atanāzijs atgādināja, ka trešajā stundā tika sagatavots Jēzum krusts, sestajā stundā tas tika pacelts uz Golgātas, un devītajā stundā Pestītājs nomira, kas arī faktiski atbilst Evaņģēlijā teiktajam.

Ceturtajā gadsimtā pēc reliģiskās brīvības iegūšanas Romas impērijā noorganizējās liturģisko stundu dievkalpojumi klēra vadībā klosteros un pilsētu baznīcās. Pēc satura šie dievkalpojumi sastāvēja no psalmiem, vispārējās lūgšanas (litānijas veidā) Dieva vārda lasīšanas un celebranta orācijas. Dievkalpojumu kārtība visur nebija vienāda.

Liturģisko stundu izveidošanā Rietumos daudz paveica svētā Benedikta klosteru regula (ap 525.g.), kurā atrodam visvecāko pilnu „Stundu liturģijas” aprakstu. Tajā ir septiņas lūgšanu reizes dienā (*Laudes, prima, tertia, sexta, nona, Vesperae, Completorium*), kā arī nakts lūgšanas. (turpinājums 4.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 1. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 31. svētdiena. Visi svētie. Jēzus Sirds godināšana. Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise par māsu Venerandu un “Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Svētā Mise par Emīlijas Lucakas veselību un meitas Halijas slimības apturēšanu

Svētlietu pasvētīšana

15.00 Svētā Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise visu svēto dienā.

Procesija par mirušajiem.

Vada V.E. arhibīskaps

Pirmdiena, 2. novembris.

Visu ticīgo mirušo piemiņas diena.

8.00 Svētā Mise

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Henrihu Dorožko; Procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

18.00 Sv. Mise par +Feliksu Užinu

Procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

Ziedojumi tiek vākti arhibīskapa administrācijas – kūrijas vajadzībām

Otrdiena, 3. novembris.

8.00 Sv. Mise par Šadursku ģimenes mirušajiem

Trešdiena, 4. novembris. Sv. Kārlis Boromejs, bīskaps. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par Mariju, izlūdzot grēku piedošanu

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 5. novembris.

8.00 Svētā Mise par Jāņa Kurčina mirušajiem ģimenes locekļiem Annu, Moniku, Petronellu, Pēteri, Teklu un Venerandu

Piektdiena, 6. novembris.

Jēzus Sirds godināšana.

8.00 Sv. Mise par Svīklānu ģimenes mirušajiem un +Artūru
Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 7. novembris.

Visv. Jaunavas Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise par Žaklinu, Oliveru, Annu, Harietu, Valdi un Vilmu
J. Marijas litānija un veltīšanās akts

Svētdiena, 8. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 32. svētdiena.

8.00 Svētā Mise un “Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Svētā Mise Felicijas nodomā par piederīgajiem mirušajiem un labdariem

15.00 Svētā Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par +Jadvīgu un +Pēteri Daukštēm un +Veroniku, +Moniku, +Viktoru, +Jāzepu un +Eduardu

Pirmdiena, 9. novembris. Laterāna bazilikas iesvētīšanas gadadiena. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Staņislavu, +Malvīni, +Leontīni un +Teklu

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Otrdiena, 10. novembris.
Sv. Leons Lielais. Pāvests un Baznīcas doktors. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par +Danovsku ģimenes aizgājējiem

Trešdiena, 11. novembris.
Sv. Mārtiņš no Turonas, bīskaps. Piemiņas diena. Latvijas Republikas kritušo karavīru atceres diena

8.00 Sv. Mise par Guntaru un Armandu Dieva svētību viņu dzīvēs
 16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 12. novembris.
Sv. Jozafats, bīskaps un moceklis. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par +Laču dzimtas aizgājējiem

Piektdiena, 13. novembris.
 8.00 Sv. Mise par +Ingunu Rāviču Jēzus Sirds litānija.

Sestdiena, 14. novembris.
 8.00 Sv. Mise par Austras Bāliņas veselību

Svētdiena, 15. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 33. svētdiena. Vispasaules trūcīgo diena

8.00 Svētā Mise par draudzi un "Svētais Dievs"
 11.00 Galvenā Svētā Mise par Sandru
 15.00 Svētā Mise par Daināra Rudzīša veselību
 18.00 Vesperes
 18.30 Svētā Mise pateicībā Dievam no Leontīnes, Ineses un Alvja

Pirmdiena, 16. novembris.
 8.00 Sv. Mise par Kintijas Puriņas veselību

Otrdiena, 17. novembris.
Sv. Elizabete no Ungārijas, mūķene. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par Janīnu

Trešdiena, 18. novembris. Latvijas Republikas proklamēšanas gadadiena.

8.00 Sv. Mise par +Veroniku Šeļegovsku
 16.30-18.30 Grēksūdze
 DIEVS, SVĒTĪ LATVIJU

Ceturtdiena, 19. novembris.
 8.00 Sv. Mise par +Veroniku Šeļegovsku

Piektdiena, 20. novembris.
 8.00 Sv. Mise par Malvīni Raupi
 Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 21. novembris.
 8.00 Sv. Mise par Gunti, sievas veselību un bērniem

Svētdiena, 22. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 34. svētdiena. Mūsu Kungs Jēzus Kristus, vispasaules Karalis. Draudzes svētki. Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise par draudzi un "Svētais Dievs"
 11.00 Galvenā Svētā Mise par +Igoru Euharistiskā procesija
 15.00 Svētā Mise par Lonijas mirušajiem
 18.00 Vesperes
 18.30 Svētā Mise par Marijas Rudzītes veselību
Ziedojumi Rīgas Garīgajam semināram

**Aicinām pieteikties dalībai
 svētku procesijās**

Kontaktārunis: 29906068-Zinta

Pašreizējai Stundu Liturģijai – 50

(turpinājums no 1.lpp.)

10. gs.– 12. gs. liturģisko lūgšanu teksti papildinājās ar dažādiem pielikumiem. Līdz ar to lūgšanu skaitīšanai bija vajadzīgas vairākas grāmatas (psaltērijs, antifonārs, lekcionārijs, himnu grāmata u.c.). Tas bija neizdevīgi, sevišķi

ceļotājiem. divpadsmitajā gadsimtā tika apstiprināts *Breviarium Curiae Romanae*, kas bija jau saīsinātais Oficijs. Pēc Tridentes koncila 1568. gadā izdots reformētais breviārs bija lietošanā (ar dažiem uzlabojumiem) līdz pat 20. gadsimta

sākumam. Reformas turpināja pāvests Pij X un tās noslēdzās ar **Pāvila VI 1970. gada 1. novembra apustulisko konstitūciju *Laudis Canticum***, kas apstiprināja *Liturgia Horarum* („Stundu liturģiju”), kas ticīgajiem kļuva pieejams 1971. gada 11. aprīlī.

„Stundu liturģija” ir oficiāla publiska Baznīcas lūgšana, un tāpēc tā norisinās zināmā kārtībā. Satura ziņā ikdienas „Stundu” lūgšanas ir saskaņotas ar tās dienas Svēto Misi. Svētki un citas liturģiskās dienas tiek atzīmētas, vadoties pēc vispārējā Baznīcas kalendāra. Nosaukums „Stundu liturģija” ir saistīts ar to, ka šīs lūgšanas ir paredzētas skaitīt zināmās stundās. Sastopams arī nosaukums „Officiūm”, tas ir, pienākums (godināt Dievu). Visbiežāk tomēr lieto vārdu „Breviārs” (*brevis oratio*) – īsa lūgšana. Ar šādu nosaukumu 2010. gadā iznācis saīsinātais „stundu liturģijas” izdevums latviešu valodā.

Gadsimtu gaitā lūgšanu kārtība izvērsās trīs veidos: 1) nepārtraukti katru stundu, nomainot vienam otru, kā tas

pašlaik notiek nemitīgā adorācijā; 2) katru trešo stundu dienā un naktī (vigīlijā); 3) trīs reizes dienā – no rīta, pusdienās un vakarā.

Pirmais veids bija rets un drīz vien izzuda; otrais veids nostiprinājās klosteru kopienās un to oficiāli ieviesa sv. Pija V breviārs 1568. gadā.

Pašreizējais breviārs saglabā būtiskos elementus no otrā veida, saskaņojot to ar trešo veidu. Laudes no rīta, vesperes vakarā un vidējā stunda dienas vidū. Īsa lūgšana pirms gulētiešanas – kompletorijs un lasījumu kārtība kādam dienas atbilstošam laikam.

Lasījumi ņemti no Svētajiem Rakstiem un Baznīcas tēviem: Dieva vārds piedāvāts Baznīcas skaidrošanā.

Šādi mazināts iespaids, ka Stundu liturģija ir „mūku lūgšana.” Tā paredzēta kā visas Baznīcas lūgšana atbilstoši cilvēku dzīvei pasaulē. Dievs šādi godināts no rīta, pusdienās un vakarā pēc jūdu, apustuļu laika un agrīnās Baznīcas tradīcijas.

Lūgšanai nav jāaprobežojas ar trim reizēm dienā. Lūgšanai jāveido visa dzīve. Taču Jēzus dod piemēru, ka dzīve kļūst par lūgšanu, noteiktos brīžos izlejoties dialogā ar Dievu, kura griba tiek iepazīta un ticīgais uz to atbild apzinīgā veidā.

Jēzus ir lūgšanas paraugs un pats lūdās, norādot, ka vienmēr jālūdzas (Lk 18: 1). Stundu liturģija sagatavo cilvēka svētdarei Euharistijā ar lūgšanas dialogu un Dieva slavēšanu kopībā ar debesu svētajiem. Tā ir iestāšanās pie debesu Tēva Kristū par pasaules vajadzībām un tās pestīšanu. Liturģiskā lūgšana kļūst kā kulminācija un avots Baznīcas pastorālai darbībai.

Lai šie nolūki īstenotos, Stundu liturģija jāsvin ar cieņu, vērību un dievbijību. Ticīgie draudzēs mēdz „dziedāt vesperes” svētdienās un svētku dienās. Psalmu dziedāšana un Dieva vārda lasīšana

visatbilstošāk notiek kopienās, īpaši bīskapa vadībā, kad vietējā Baznīca var izpausties vispilnīgāk.

Laudēs tiek svētdarīts rīts, atgādinot Jēzus augšāmcelšanos. Viņš ir patiesā Gaismā, taisnības saule, kas paceļas austrumos. *Vesperēs* notiek pateicība Dievam par saņemtiem labumiem, pieminot Jēzus uzpurēšanos Pēdējās vakariņās un uz krusta.

Psalmi domāti slavēšanai, prāta pacelšanai pie Dieva, dievbijīgu un svētīgu emociju izraisīšanai, palīdzībai trūkumā, pavadībai panākumos, mierināšanai ciešanās. Psalmi breviārā sadalīti četrās nedēļās, daži pat vairākkārt atkārtojas. Saskaņā ar tradīciju *Laudēs* vienmēr ir dziedājums no Vecās derības, *Vesperēs* trešais psalms ir kā dziedājums no Jaunās derības.

Bībeliskie lasījumi standarta izdevumā aptver viena gada ciklu, lai gan iespējams arī divu gadu cikls, kas aptvertu gandrīz visus Svēto Rakstu tekstus. Bībeliskos, Baznīcas tēvu vai svēto rakstus pavada responsoriji, ar kuru palīdzību lūdzējs sniedz atbildi Dievam ar savām Dieva Vārda vai Baznīcas balss izraisītām sajūtām. Latīņu izdevumā pieejamas 296 himnas, kuru tulkojumos vai mainīt vai papildināt.

Latviešu valodā Stundu liturģijas tulkojumus aizsāka monsinjors A. Smelters 1991. gadā ar laudēm, vesperēm un

kompletoriju Rīgas Garīgā semināra audzēkņiem. 2010. gadā iznāca Breviārs, kas satur četru rotējošo nedēļu tekstus parastajam liturģiskajam laikam, kā arī kompletoriju. Pašlaik garīdznieki visā

Stundu liturģijā pārsvarā vadās no ārzemju valodu tulkojumiem. Lai šīs liturģijas jubileja rosina katru ticīgo novērtēt šo

Baznīcas lūgšanu, tajā iesaistīties ne tikai individuālai dievbijībai, bet arī Baznīcas celšanai (sal. Ef 4: 12) un kopības stiprināšanai!

Izstiepi roku trūcīgajam!

Ar Sīraha gudrības vārdiem: „Izstiepi roku trūcīgajam” (Sīr 6: 7), pāvests Francisks šī gada vēstījumā **vispasaules trūcīgo dienai, kuru atzīmējam 15. novembrī**, aicina pievērst skatu uz būtisko un pārvarēt vienaldzības šķēršļus. Lūgšana uz Dievu nav atdalāma no solidaritātes ar trūcīgiem un cietējiem. Dievam pieņemamā godināšanā būtu jāatzīst, ka pēc Dieva attēla veidots katrs cilvēks. Lūgšanai atdotais laiks lai nekad neattaisno trūcīgā līdzcilvēka atstāšanu novārtā. Tieši pretēji, Dieva svētība nāk un lūgšana savu mērķi sasniedz tad, kad notiek kalpošana trūcīgiem.

Konkrētu apņemšanos pievērsties trūcīgiem lai rosina Dieva mīlestība, pieņemot to, ka trūcīgie ir un vienmēr būs kopā ar mums, lai palīdzētu pieņemt ikdienas dzīvē Kristus klātbūtni (sal. Jņ 12: 8).

Saskarsme ar trūcīgiem liek aizvien padomāt par to, kā novērst vai vismaz

mazināt viņu atstumtību un ciešanas; kā tiem palīdzēt garīgās vajadzībās. Dieva tautai būtu vienmēr un visur jāatrodas priekšplānā, dodot balsi trūcīgajiem, tos aizsargājot un atbalstot liekulības priekšā un daudzos nepiepildītos solījumos. Trūcīgos jāiesaista arī kopienas dzīvē.

Baznīca noteikti nestāda priekšā galīgus risinājumus. Kristus žēlastībā viņa piedāvā liecību un tuvākmīlestību, iestājas par tiem, kuriem dzīvē trūkst paša būtiskā.

Dzīves steiga ierauj vienaldzības virpulī tādā mērā, ka vairs nezinām, kā atpazīt ikdienā pa kluso un ar lielu dāsnumu apkārt darīto labumu. Tikai izjūkot dzīves ierastai gaitai, sākam saskatīt to labo, ko veic līdzās esošie svētie. Sliktu ziņu dēļ liekas, ka ļaunums uzvar, taču tas tā nav. Ja arī apkārt ir daudz ļaunprātības, vardarbības un korupcijas, dzīvē esošā cieņas un dāsnuma darbība ne tikai kompensē ļauno, bet arī rosina spert papildus soli un pilda sirdis ar cerību.

Izstiepta roka uzreiz norāda uz tuvību, solidaritāti un mīlestību. Daudz izstieptu roku bijis pandēmijas laikā: no ārstiem rūpēs par pacientiem; no medmāsām papildus darba noslogotībā; no priesteriem piedāvātā svētībā; no cilvēkiem labo darbu veikšanā. Šīs rokas izaicināja infekciju un bailes, lai piedāvātu atbalstu un mierinājumu.

Pēkšņa pandēmijas atnākšana pārsteidza nesagatavotus, izraisīja apjukumu un bezspēcību. Taču rokas nekad nepārstāja vērsties pie trūcīgajiem. Vēl vairāk apzinājāties trūcīgo klātbūtni un viņu vajadzības. Tuvākmīlestības struktūras un žēlsirdības darbus nevar improvizēt. Vajadzīga nemitīga organizēšanās un

gatavošanās, balstoties uz sapratni, ka mums pašiem vajadzīga izstiepta roka.

Piedzīvotā pandēmija likusi izvērtēt daudzus mūsu uzstādījumus. Apzinoties ierobežojumus, jūtamies trūcīgāki un ne tik ļoti pašpietiekami. Zaudējot darbu un iespējas atrasties tuvu mīļotajiem un paziņām, pēkšņi acis atvērušās ierastiem apvāršņiem. Pārvērtējot garīgos un materiālos resursus, sākam piedzīvot bailes. Mājvietu klusumā esam atklājuši no jauna

to, cik nozīmīga ir vienkāršība un pievēršanās būtiskajam; cik ļoti vajag izjust brālību savstarpējas izpalīdzības un cieņas labā. Esam vajadzīgi viens otram. Mums ir kopīga atbildība par citiem un pasauli. Pietiek amorālisma; ētikas, labestības, ticības un godīguma izsmiešanas.

Sociālās dzīves stabilitātes draudos izvēršas cīņas par konfliktējošām interesēm, jauni vardarbības un skarbuma veidi, pieaug šķēršļi patiesas apkārtējās vides aprūpes kultūras izaugsmei (sal. *Laudato Si*, 229). Kamēr neiedzīvināsim atbildības sajūtu par tuvāko un katru cilvēku, tikmēr turpināsies nopietnas ekonomiskas, finansiālas un politiskas krīzes.

Norāde izstiept roku trūcīgajam liek pārvērtēt savu attieksmi tam, kas drīzāk tur rokas kabatās un nav aizkustināts ar trūkuma situācijām, kuras bieži vien kaut daļēji izraisījis. Tāds roku izstiepj, lai ar datoru novadītu naudas summas no vienas pasaules malas uz otru, nodrošinot bagātību nelielai elitei un lielu trūkumu miljoniem cilvēku. Ar izstieptu roku var raust naudā ieroču pārdošanā, šādi sējot nāvi un trūkumu. Citu rokas izstieptas, lai ar nāves devām kļūtu bagāti, vai lai ar kukuli iegūtu kaut ko ātru un korumpētu.

Šādi pieaug vienaldzības globalizācija, cilvēki vairs neizjūt līdzcietību pret nabagu saucieniem, asaras par citu sāpēm, vajadzību tiem palīdzēt. Tā ir it kā citu atbildība, ne mūsējā (sal. *Evangelii gaudium*, 54). Laimīgi būsim vien tad, kad nāvi sējošās rokas kļūs par taisnības un miera veicinātājiem visai pasaulei.

Ticība un prāts

1998. gada 14. septembrī izdotā enciklika *Fides et Ratio* (FR) uzsver, cik svarīgi ir domāt, neaprobežoties ar jūtām (FR nn.80–89), apvienot savstarpējās attiecībās ticību un prātu, reizē respektējot arī katra autonomijas spēku. Ar šo mācību Baznīca aizstāv prāta spēku, tā spējas sasniegt patiesību, stādot priekšā ticību kā zināšanu īpašu veidu, pateicoties kuram esam atvērti Atklāsmes patiesībai (sal. FR n. 13).

Mums jātic cilvēka prāta spējām un nav jānostāda sev pārāk atturīgi mērķi: „Ticība ievirza prātu pāri jebkādi izolētībai un labprāt piedzīvo riskus, lai sasniegtu to, kas vien skaists, labs un paties” (FR n. 56).

Bez tam, laikam ritot, atklājas prāta mērķu sasniegšana, iestājoties par patiesību. Nevienš taču nenoliegs izcilo filozofisko sistēmu ieguldījumu, lai attīstītu cilvēka pašapziņu un dažādu kultūru progresu. Vēl vairāk, šīs kultūras kļūst auglīgas, kad ir atvērtas patiesībai, ļaujot visiem, kas ņem tajā daļību, sasniegt mērķus, kas dara aizvien cilvēcīgāku sociālo dzīvi.

Filozofija kļuvusi svarīga gadsimtu gaitā, taču tās lomu nevar

attiecināt uz ierobežotu skaitu cilvēku: „Visi cilvēki ir savā ziņā filozofi un ar savām filozofiskām idejām, kas vada viņu dzīves. Vienā vai otrā veidā tās izveido vispārīgos uzskatus un atbildes uz dzīves jēgas jautājumu; to vadībā tiek izskaidrots dzīves gājums un tiek regulēta uzvedība” (FR n. 30).

Domāšana atšķir cilvēku radītajā pasaulē. Jo vairāk cilvēks atveras bezgalīgajam, jo vairāk cilvēks atklāj savas robežas. Tā ir izšķiroša pieredze, jo, iedziļinoties jaunos plašumos, cilvēks atklāj, ka nespēj tikt tālāk.

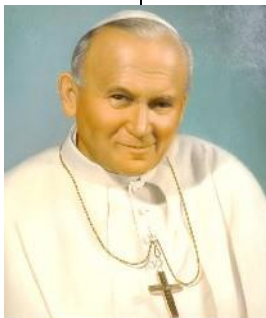
Ja zināšanas pavada ticība, tad rodas palīdzība, meklējot cilvēka labumu. Apustulis Pāvils brīdina: „Zinības iedzen lepnībā, bet mīlestība ceļ” (1 Kor 8: 1). Mīlestība nostiprina un izpauž ticību, kas

prātam piedāvā patiesības kritēriju, kas uztver cilvēka būtību un viņa patiesās vajadzības.

Jānotiek dialogam starp filozofiju un teoloģiju. Kad tas labi norisinās, tas nāk par labu abiem. Evaņģēlija sludinātājiem jāsagatavojas filozofiski (FR, n. 105). Filozofijas studijas atver prātu izprast mūsdienu

cilvēka vajadzības, domāšanas veidu un problemātikas. Teoloģijas studijas ļauj uz šīm prasībām atbildēt, norādot uz Kristu – ceļu, patiesību un Dzīvību (Jņ 14: 6), vērsot skatu uz pilnīgo dzīves nozīmi.

Laikā, kad zināšanas fragmentējas, teoloģijai ir nozīmīgi atklāt veidus, kas ļauj tai identificēt fundamentālo vienotību dažādos pētījumos, norādot to galīgo mērķi Dieva atklātajā patiesībā Kristū. Šajā perspektīvā filozofija, kas atvērta noslēpumam un tā atklāsmei, var atbalstīt pašu teoloģiju, izskaidrojot, kā

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

ticības satura izpratne veicina cilvēka cieņu un viņa prāta spējas.

Attiecībām starp teoloģiju un filozofiju „vislabāk jāveidojas cikliskā veidā” (FR, n. 73). Šādi teoloģija un filozofija palīdzēs viena otrai nepadarīt par sistēmu aizvien atklāto jaunumu Atklāsmes noslēpumā.

Patiesība par cilvēku dota, lai iedvesmotu domas, kuras nāk ne tikai no prāta, bet arī no iekšējiem meklējumiem un attieksmes. Dziļas un auglīgas domas apstiprina svētie, kuri zīmīgi iezīmējuši kristīgās teoloģijas un filozofijas vēsturi. Svēto pieredzi un domas rūpīgāk un sistemātiskāk jāattīsta dziļākai kristīgo patiesību izpratnei.

Teologi un filozofi, atbilstoši savu disciplīnu prasībām, aicināti vērst skatu uz vienīgo Dievu, kas atklāts radībā un pestīšanas vēsturē kā nemainīgs avots viņu darbam. Kā vēsture rāda, patiesība, kas nāk „no augšas”, pastāv saskaņā ar racionālo zināšanu autonomiju, rosinot tās uz tālākiem pētījumiem, atklājumiem. Ar to notiek cilvēka progress, iedrošinot domu, kas var sasniegt cilvēka sirdi, līdz ar to nesot dzīvības augļus.

Prāta ceļš, tā sakot, ved no pasaules pie Dieva Radītāja: tas sākas ar to, ka cilvēks izpēta pasauli, līdz sāk meklēt tās galīgo pamatojumu. Uztverot visa pasaulīgā iznīcību, prāts paceļas pie Dieva, kas ir visu lietu sākums un pamats.

Ticības ziņā process norit no Dieva uz pasauli. Dievs vēlējas sevi atklāt vēsturē ar valodu un vēsti, kas pārsniedz radības dimensijas. Dievam, kas sevi atklāj, mums jādod ticības paklausība. Tas ir

pienākums, kuru jāveic brīvi ne tikai no ārēja spiediena, bet arī no aklā fideisma, kas balstās uz emocijām un ir pakļauts jūtu izmaiņām. Prātam ir svarīga loma, lai izvairītos no fideisma, jo prāts aicināts izšķirt zīmes, ar kurām Dievs darīja Atklāsmi ticamu, lai cilvēks to varētu pieņemt un pilnīgi pieķerties.

Ticība un prāts, abi, ved pie Dieva, kas ir cilvēku mērķis un piepildījums. Lai sv. Jānis Pāvils II palīdz mums nepadoties grūtībām ceļā uz tiem atklājumiem, kas gūstami prāta un ticības kopsolī un savstarpējā papildinātībā.

Lūdzam atbalstīt katedrāli ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba
Romas katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

**Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem**
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com